

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Šimonem Hradilkem, advokátem se sídlem K Brusce 124/6, Praha 6, proti žalované: **Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky**, Sněmovní 4, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 30. 9. 2010, č. j. VKPS 439/2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 30. 9. 2010, č. j. VKPS 439/2010, a rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 12. 8. 2010, č. j. VKPS 348/2010, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Kanceláři Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se nařizuje poskytnout žalobci informace, požadované v jeho žádosti ze dne 10. 8. 2010.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7808,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Šimona Hradilka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 30. 9. 2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 12. 8. 2010, č. j. VKPS 348/2010, jímž byla odmítnuta žádost žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce žádal jmenný seznam poslanců, kteří v roce 2009 a v první polovině roku 2010 využívali letecké spojení na lince Ostrava – Praha a Brno – Praha. Jeho žádost se tedy týkala činnosti poslanců v 5. volebním období, které již uplynulo, a to v průběhu 6. volebního období. Nikdo z těchto poslanců tedy v době dotazu již nebyl veřejně činnou osobou a povinný subjekt nebyl oprávněn poskytnout žalobci požadované informace, neboť by tím porušil ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl nesprávnost a neústavnost výkladu a aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím, dále odmítl argument žalovaného o tom, že ten již nemá požadované informace k dispozici, trval na tom, že jeho žádost se týkala informací vztahujících se k příjemcům veřejných prostředků, přičemž se týkaly jejich veřejné činnosti, takže veřejný zájem na přístupu k informacím převažuje nad soukromým zájmem na ochraně osobních údajů. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a aby povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout požadované informace.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že je povinna osobní údaje po stanovené době likvidovat nebo anonymizovat, dále setrvala na názoru, že po skončení volebního období je poslanec již jen soukromou osobou a informace o něm lze poskytnout jen s jeho souhlasem, odmítla tezi o převaze veřejného zájmu na přístupu k informacím nad soukromým zájmem na ochraně osobních údajů a poukázala na omezení, vyplývající pro ni ze zákona č. 101/2000Sb., o ochraně osobních údajů. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 10. 8. 2010 u Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o poskytnutí informací o využívání vnitrostátní letecké dopravy poslanci, konkrétně o jmenovitý seznam poslanců, kteří v roce 2009 a v první polovině roku 2010 využívali letecké spojení na lince Ostrava- Praha a Brno - Praha.

Na tuto žádost mu Kancelář Poslanecké sněmovny odpověděla sdělením ze dne 12. 8. 2010, č. j. VKPS 348/2010, v němž uvedla, že na základě zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je Kancelář Poslanecké sněmovny

povinna uchovávat osobní údaje pouze po dobu nezbytnou k účelu jejich zpracování. Jedná se o údaje, které zpracovává v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) předmětného zákona. Na základě kontroly provedené Úřadem pro ochranu osobních údajů musela přijmout opatření, kdy tyto osobní údaje může uchovávat pouze po dobu konkrétního volebního období. Z tohoto důvodu jsou veškeré osobní údaje za minulé volební období již anonymizovány v souladu s § 5 odst. 1 písm. e). Jiná situace je u údajů za toto volební období. Jak již bylo uvedeno v rozhovoru pro Hospodářské noviny ze dne 12. srpna 2010, paní předsedkyně Poslanecké sněmovny bude informovat jednotlivé předsedy poslaneckých klubů o tom, že jména poslanců (resp. osobní údaje), kteří použijí vnitrostátní leteckou dopravu, budou zveřejněna, tzn. že v tomto případě by žalobci konkrétní údaje na dotaz mohli poskytnout.

Proti tomuto úkonu žalovaného podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že informace mu byly odepřeny neformálním dopisem, přitom zákon o svobodném přístupu k informacím připouští jako jedinou možnou formu vydání rozhodnutí ve smyslu § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 67 a násl. správního řádu. Dopis neobsahuje většinu náležitostí, které jsou pro vydání rozhodnutí požadovány, nicméně je z něj patrný projev vůle povinného subjektu, kdo jej vydal, a dokonce i jakési odůvodnění. Proto žalobce vycházel z toho, že tento dopis lze považovat pro další řízení za vydané rozhodnutí. Pro případ, že by dopis nebylo možno považovat za vydané rozhodnutí o odmítnutí žádosti, z důvodu procesní opatrnosti a úspornosti řízení, označil žalobce své podání též jako stížnost ve smyslu § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Požadované osobní údaje jsou výslovně z ochrany vyňaty na základě § 5 odst. 2 písmeno f) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, jakož i dále uvedených ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento paragraf konstatuje, že správce může zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti. Pokud jde o finanční částky za proplácené letenky, jsou veřejně přístupné na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. K tvrzené povinnosti povinného subjektu uchovávat osobní údaje pouze po dobu konkrétního volebního období žalobce poukázal na sdělení mluvčí Úřadu pro ochranu osobních údajů Hana Štěpánková, která na dotaz oficiálně sdělila, že kontrola provedená inspektorkou Úřadu pro ochranu osobních údajů v Poslanecké sněmovně se týkala pouze návštěvníků Poslanecké sněmovny, nikoli poslanců. Žalobce k tomu uvedl, že účelem zpracování v tomto případě je především výkaznictví nakládání s veřejnými prostředky. Tento účel samozřejmě nekončí s uplynutím volebního období. Zákon o ochraně osobních údajů takovou anonymizaci v žádném případě nevyžaduje, a žalobce vyjádřil pochybnost o tom, že by bylo přípustné, aby v účetnictví Poslanecké sněmovny byly neprokazatelné položky, protože takovým svévolným postupem při chybném a překrouceném výkladu zákona by totiž byla naprosto znemožněna kontrola vynakládání těchto prostředků.

O tomto odvolání rozhodl nadřízený orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2010, v němž konstatoval, že postup povinného subjektu při vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci byl v souladu jak s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb., tak správního řádu. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci

bylo povinným subjektem řádně zdůvodněno, byť v neformální podobě. Žadatel totiž označil jako povinný subjekt „Poslaneckou sněmovnu ČR“. Lze konstatovat, že z hlediska posuzované věci takovýto subjekt neexistuje, ale z obsahu podání lze dovodit, že žadatel mínil organizační složku státu - Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. K předmětu žádosti o informace žalovaná uvedla, že se jednalo o dotaz na činnost poslanců v 5. volebním období, které již uplynulo, a to v průběhu 6. volebního období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Zasedání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v 6. volebním období nemá nic společného se zasedáním v 5. volebním období, což vyplývá z čl. 34 odst. 4 Ústavy. Je tedy zřejmé, že všem poslancům, kteří zasedali v 5. volebním období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, jejich mandát skončil před doručením žádosti žadatele povinnému subjektu. V době podání jeho žádosti tedy již nebyli v pozici veřejně činné osoby ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zák. č. 101/2000 Sb., ale ve vztahu osoby soukromé. Příjmy z jejich veřejné činnosti v souvislosti s výkonem mandátu poslance v 5. volebním období jsou upraveny zákonem č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu. Nárok na náhradu výdajů za použití letecké dopravy při cestách na zasedání a schůze je odůvodněn podle ust. § 9 odst. 1 písm. c) tohoto zákona a má tedy zcela stejný zákonný podklad jako nárok na plat, odchodné a další náhrady výdajů, tudíž nelze extenzivně vykládat ustanovení § 8b odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., jak činí žadatel. Počet uskutečněných letů jednotlivými poslanci mohl mít snad určitou vypovídací hodnotu o jejich veřejné činnosti v době, kdy vykonávali svůj mandát v 5. volebním období, ale žadatel svou otázku položil až po jeho skončení. Nyní ve vztahu k 5. volebnímu období nikdo z bývalých poslanců tohoto zasedání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky veřejně činnou osobou není. Povinný subjekt se proto zcela správně řídil rozhodnutím vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 13. listopadu 2007, které stanovilo podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. obecnou lhůtu nezbytnou pro zákonný účel pro zpracování (včetně zveřejňování) osobních údajů poslanců na jedno volební období. Toto rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu pro ochranu osobních údajů - Kontrolní protokol INSP1-2882/07-7/BYT ze dne 27. října 2007, která se zabývala dodržováním povinností při zpracování osobních údajů návštěvníků budov Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR podle zák. č. 101/2000 Sb. Je samozřejmé, že veškeré potřebné údaje jsou zachovány pro účely daňové, poplatkové, penzijního a zdravotního pojištění, popř. sociálního pojištění, ale v těchto případech povinný subjekt ve smyslu § 10 zák. č. 106/1999 Sb. informace neposkytne. Případná kontrola k tomu příslušnými orgány je bez problémů možná. Dále žalovaná poukázala na stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 6/2002, 1/2007 a 5/2009 a na text článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná uzavřela s tím, že Kancelář Poslanecké sněmovny jako povinný subjekt nebyla oprávněna poskytnout žadateli předmětné informace vztahující se k 5. volebnímu období, neboť by tím porušila ustanovení zákonů upravujících tuto oblast, zejména zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, a rovněž by mohlo dojít k porušení příslušných ustanovení trestního zákona, jakož i porušení ustanovení občanského zákoníku o ochraně osobnosti (§11) s případnými žalobami a tím souvisejícími náhradami škod uložených soudem a nelze vyloučit ani postih ze strany Úřadu na ochranu osobních údajů.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Především je nutno dát žalobci za pravdu v tom, že sdělení povinného subjektu ze dne 12. 8. 2010, č. j. VKPS 348/2010 nesplňuje požadavky na řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

Není sporu o tom, že Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen „Kancelář“) obdržela žalobcovu žádost o poskytnutí informací ohledně využívání letecké dopravy poslanci, a to postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Z dalšího postupu Kanceláře lze nepochybně usoudit, že se považovala za adresáta této žádosti, byť v ní je primárně uveden „Parlament České republiky“. Pokud se však Kancelář považovala za povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím - a to soud shledal jako odpovídající zákonu - pak bylo její povinností předmětnou žádost vyřídit některým ze způsobů stanovených tímto zákonem. Měla-li pak Kancelář za to, že žádost nelze ani odložit a že jí nelze ani vyhovět, a to ani zčásti, byla povinna podle ust. § 15 odst. 1 cit. zákona vydat ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti ustanovení správního řádu, je nezbytné, aby rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti mělo formální i obsahové náležitosti rozhodnutí podle ust. § 68 a § 69 správního řádu.

Jak je však zřejmé, písemnost vypracovaná Kanceláří dne 12. 8. 2010 pod č. j. VKPS 348/2010 náležitosti rozhodnutí nemá. Neobsahuje totiž to nejpodstatnější, co je pro rozhodnutí významné, neboť nemá ani výrokovou část, ani odůvodnění a neobsahuje ani poučení účastníků o opravných prostředcích.

Z jakého důvodu zvolila Kancelář takto neformální způsob vyřízení žalobcovy žádosti namísto vypracování řádného rozhodnutí o jejím odmítnutí, není ani z obsahu správního spisu, ani z rozhodnutí nadřízeného orgánu zřejmé.

Lze tedy konstatovat, že Kancelář při vyřizování žalobcovy žádosti o informace podstatným způsobem porušila ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soud dále konstatoval, že je sice nesporné, že shora citované sdělení Kanceláře nemá obsahové a formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu, tak jak je předepisuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, avšak podstatná není jeho forma, ale obsah, jak dovodil Ústavní soud např. v nálezu Pl. ÚS 29/98 ze dne 2. 6. 1999. Bez ohledu na způsob svého označení je toto sdělení zjevným projevem vůle žalovaného odepřít žalobci poskytnutí části požadovaných informací, a to s odkazem na důvody, upravené zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (nikoliv však podle zákona o svobodném přístupu k informacím). Přes nedostatek formy se tedy jedná o úkon, který přímo zasáhl do právní sféry žalobce, a svým obsahem jde tedy nepochybně o rozhodnutí.

Žalobce tedy postupoval v souladu se zákonem, jestliže proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, byť se mu nedostalo náležitého poučení o možnosti odvolání podat a o

lhůtě a o místě, kde tak lze učinit (odvolací lhůta v takovém případě podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu činí 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí). O tomto odvolání pak vedoucí Kanceláře rozhodl napadeným rozhodnutím, jímž většinu procesních a formálních pochybení prvostupňového rozhodnutí odstranil, neboť jeho rozhodnutí obsahuje jak výrokovou část, tak i odůvodnění a rovněž i poučení o opravném prostředku.

Argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí však soud odmítl.

Žalovaná se především mýlila ve svém výkladu ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jímž odůvodnila odmítnutí informace o náhradě výdajů za použití letecké přepravy.

Výklad tohoto ustanovení provedl Nejvyšší správní soud z rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79, v němž dospěl k závěru, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne.“

Tyto závěry Nejvyššího správního soudu považuje městský soud za relevantní i ve věci nyní projednávané. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl sice vyhlášen až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí vedoucího Kanceláře, ale podstatné je to, že jím je vykládána tatáž norma, tedy ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to ve znění platném od 22. 3. 2006 do 31. 3. 2012. Tedy již v době, kdy vedoucí Kanceláře rozhodoval o odvolání žalobce, bylo nutno vykládat ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím způsobem popsáným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pro úplnost lze uvést, že tento výklad zůstal zachován, jak lze doložit například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2015, č. j. 7 As 132/2013 – 156, v němž je uvedeno:

„Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 55/2012 rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 – 62 (všechny uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Rozšířený senát dospěl v uvedeném rozsudku k názoru, že „Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných

prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“

Městský soud v Praze tedy uzavřel s tím, že má-li náhrada poskytovaná poslancům Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky podle ust. § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 236/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za použití letecké dopravy, stejný zákonný podklad jako nárok na plat (jak tvrdila žalovaná), pak zde neexistovala překážka, která by bránila poskytnout žalobci jímž požadované informace, neboť informace o platech osob placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují, a nebyla shledána žádná mimořádná skutečnost, která by právě v projednávané věci měla vést k výluce z tohoto principu.

Neobstojí ani argument žalované, že požadované informace nebylo možno poskytnout proto, že se týkaly činnosti poslanců zvolených na 5. volební období, přičemž však žádost byla podána až v době 6. volebního období, kdy tyto osoby již mandát poslance nevykonávaly, a tedy nebyly podle názoru žalované již veřejně činnými osobami. Skutečnost, zda v době podání žádosti tyto osoby byly veřejně činné nebo nikoliv, je totiž ve světle výše zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu zcela bezvýznamná. Podstatné je jen to, zda se jedná o osoby, jež lze podřadit pod ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zda jim byly poskytnuty veřejné prostředky. Jelikož o tom není nejmenší pochyby, nelze poskytnutí informace odmítnout s odkazem na to, že konkrétní osoba již není poslancem a že tedy již není osobou veřejně činnou. Pokud konkrétní poslanec v průběhu výkonu svého mandátu leteckou dopravu použil a čerpal následně náhradu svých výdajů na ni, stal se příjemcem veřejných prostředků, přičemž tuto skutečnost nemohl fakt, že v dalším volebním období mandát již nevykonával, nijak smazat či anulovat.

Konečně pak soud shledal důvodnou námitku žalobce, který odmítl tvrzení žalované o již proběhnuvší anonymizaci potřebných osobních údajů a na ní založeném tvrzení o nemožnosti tyto údaje poskytnout.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že *„Je samozřejmé, že veškeré potřebné údaje jsou zachovány pro účely daňové, poplatkové, penzijního a zdravotního pojištění, popř. sociálního pojištění, ale v těchto případech povinný subjekt ve smyslu § 10 zák. č. 106/1999 Sb. informace neposkytne. Případná kontrola k tomu příslušnými orgány je bez problémů možná.“*

Tomuto sdělení, na které žalobce v žalobě poukázal, nelze rozumět jinak, než že žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí disponovala informacemi, na jejichž základě byla schopna jmenovitě určit, který z poslanců v průběhu 5. volebního období využil leteckou dopravu a kterému z nich byla poskytnuta náhrada výdajů na ni. Jelikož právě takových informací se žalobce domáhal, žalované technicky tedy nic nebránilo v tom je žalobci poskytnout. Ani tento argument žalované pro odmítnutí žádosti tedy nemohl soud akceptovat.

Ze všech důvodů uvedených shora dospěl proto Městský soud v Praze k závěru, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla žádný důvod pro odmítnutí žádosti

žalobce o poskytnutí informací o tom, jak poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, který by z pohledu ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím obstál. Soud proto podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil jak rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 30. 9. 2010, č. j. VKPS 439/2010, tak i rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 12. 8. 2010, č. j. VKPS 348/2010, a současně podle ust. § 16 odst. zákona o svobodném přístupu k informacím povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 7808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Šimona Hradilka, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová